

skal tilkaldes, er dem, der er kyndige i saadanne Specialiteter eller Særegenheder, som man ikke kan forlange skal være repræsenterede i Kommissionen ved dens samlede store Overvejelse af vort Skolevæsen. Men blot til en saadan stor samlet Overvejelse maa der kræves saa meget, at jeg vil henstille til det kommende Udvalg, at det ikke berøver Ministeren alt for mange Pladser, da man i saa Fald næsten lige saa godt kunde have undværet en Kommission, idet man blot sagde til Rigsdagen, om den vilde udarbejde et Lovforslag om en ny Skoleordning.

Jeg kan af Hensyn til, hvad jeg før sagde, være enig med de Medlemmer, der mente, at den største af de to Afdelinger, som Kommissionen tænktes delt i, burde tilfalde Folkeskolen. Det er klart, det er det vigtigste og det store Spørgsmaal; det er ogsaa det Spørgsmaal, hvor der vil melde sig de fleste Enkeltheder, og det Spørgsmaal, hvor det vil være heldigst at have den mest righoldige Forskellighed af Meninger og Anskuelser repræsenteret. Derimod er jeg ved at høre paa, hvad forskellige ærede Talere har sagt om Formandsspørgsmaalet og navnlig om Spørgsmaalet om Fællesformanden, blevet en lille Smule betænkelig ved Lovforslagets Udtryk. Jeg havde, den Gang jeg affattede Lovforslaget, egentlig ikke tænkt mig nogen saadan Kompetencestrid mellem de to Formænd. Men da det nu er bragt offentligt frem her i Rigsdagen, kunde jeg tænke mig, at der kunde opstaa en vis Ubehagelighed ved Afgørelsen af, hvem der skulde være den ledende Formand, og jeg maa sige, at den Udvej, der blev foreslaet af det ærede Medlem fra Saksjøbing (A. M. Hansen): om man ikke kunde komme uden om dette Spørgsmaal ved at lade Ministeren præsidere ved Fællesforhandlingerne, i Øjeblikket ganske umiddelbart tiltaler mig. Men ogsaa dette kan blive Genstand for Forhandling med det kommende Udvalg, saa at man overvejer, om man skal ordne det saaledes, at det blev de to Formænd, der hver for sig gik ud til det store Arbejde med de to Afdelinger, og at Fællesforhandlingen, hvor det blot gjaldt om at tilvejebringe en virkelig Enhed i Skoleordningen, blev ledet af selve Ministeren — det bliver naturligvis mere en formel Ledelse.

Det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen) var i sin Tale væsentlig inde paa Spørgsmaalet om Kristendommens Repræsentation i denne Kommission; der var ikke i Kommissionsfor-

slaget nævnt, at Kirken skulde repræsenteres, sagde det ærede Medlem. Nej, det er rigtigt; der nævnes i det hele taget ikke, hvem der skal repræsenteres, og jeg mener heller ikke, det vil være nødvendigt at fastslaa noget om en særlig Repræsentation for Kirken, idet jeg tror, man ganske sikkert kan gaa ud fra, at det store Flertal af Kommissionen — det gælder rimeligvis dem, der vælges af Rigsdagen, og det vil i højeste Grad gælde dem, der vælges af Ministeren — vil være Mænd, som man anser for at være kirkeligt sindede og kristelige Mænd. For øvrigt kan jeg tiltræde, hvad det ærede Medlem fra Saksjøbing (A. M. Hansen) sagde, hvad jeg for Resten kun delvis hørte, at der var stor Forskel paa dette: at hænges et Skilt ud, som angav, at Skolen var en kristelig Skole, og dette, at det virkelig var en kristelig Skole. Men jeg tror ikke, man faar Folket gjort kristeligt eller kirkeligt ved at udnævne bestemte Repræsentanter for Kirken; det gælder om at finde Mænd, som har det rigtige Blik for, hvad vort Folk ønsker paa dette Omraade. Det vil give sig af sig selv, naar det bliver Rigsdagen, som vælger disse Medlemmer eller i alt Fald en stor Del af dem.

Et Par Medlemmer, det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) og det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen), omtalte Spørgsmaalet om Kommissionens Omraade. Jeg maa sige, at der her er en Lakune i Lovforslaget; det var egentlig Tanken, at der skulde have staaet, at denne Kommissions Arbejde skulde dreje sig om Undervisningen af Børn og unge i Alderen 6—18 Aar, ikke om dem, der er over 18 Aar, som altsaa kommer ind under Universitetet og de andre højere Lærestalter eller under Højskolen.

Det ærede 20de Medlem for Hovedstaden syntes i flere Henseender at være lidt uklar med Hensyn til vore Skoleforhold; han sagde f. Eks., at Højskolen vilde være til Hinder for Ungdomsskolen. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det kan gaa til. Højskolen har eller burde i alt Fald have Eleverne fra 18 Aars Alderen — jeg ved, at nogle Højskoler tager dem før, men det er ikke overensstemmende med Højskoletanken — Ungdomsskolen skulde rumme Børnene i 14—16 Aars Alderen eller højst op til 18 Aars Alderen, hvorledes skulde da de to Arter af Skoler kunne træde hindrende i Vejen for hinanden? De Højskoleforstandere, som har udtalt sig herom, har med Undtagelse af en ganske enkelt holdt paa, at de vilde